

Delicadesa i sentiment

Paris, Lisboa (Salvador Sobral, 2019)

Un encantador de serps, aquesta és l'habilitat que té envers el públic el cantant i músic portuguès Salvador Sobral en els seus concerts. Tot i que ara renega d'haver participat en el festival d'Eurovisió l'any 2017 i guanyar amb la cançó "Amar pelos dois", és gràcies a aquest certamen que es va donar a conèixer i va adquirir fama. És clar que això no hagués estat possible si no fos un cantant molt particular. Aquest portuguès no és per a masses: el seu estil de jazz i rock alternatiu ple de *glissando* no és per a tothom. Entre les seves influències hi ha l'americà Chet Baker, gran trompetista i cantant de jazz, o el brasiler Caetano Veloso, cantant i compositor de bossa nova i altres estils.

Després d'una delicada operació de cor, Sobral va presentar el seu segon àlbum *Paris, Lisboa* l'any 2019. El disc incloïa dotze cançons cantades en portuguès, castellà, francès i anglès. Va portar-lo com a bandera en una extensa gira pel món que el va dur al Palau de la Música de Barcelona el 17 de maig del mateix any. Aquella nit, Sobral va desgranar amb passió i amb una simpatia sublim totes les cançons d'aquest disc.

Paris, Lisboa va ser produït pel percussionista Joel Silva. La banda que acompanya Sobral la componen Max Agnäs al piano, André Rosinha al contrabaix, Bruno Pedroso a la bateria i André Santos a la guitarra, uns virtuoses que són un bon coixí per la veu del cantant. El disc porta aquest nom perquè, com el protagonista de la pel·lícula *Paris, Texas* (Wim Wenders, 1984), el personatge principal de les cançons transita per un camí d'alliberament. Sobral potser es refereix a sentir-se renéixer després de la seva intervenció, mostra el seu esperit inquiet i demostra una desmesurada qualitat vocal.

Es tracta d'un àlbum ple de contrastos que inclou des del vals parisenc de la cançó "La Souffleuse" al pop de "Playing with the wind" i els seusicolorits tons de jazz. Però potser és "Presságio" la millor peça del disc, un poema de Fernando Pessoa que Sobral va musicar amb una tonada molt subtil acompanyada amb tons suaus de piano i bateria. El tema al·ludeix a la dificultat d'expressar l'amor.

Tampoc deixa indiferent "Mano a mano", una de les balades més tristes de l'àlbum. I, parlant de balades, "Ay amor" és una de les versions més boniques que s'han fet d'aquest tema del cantant i compositor cubà Bola de Nieve. A "Prometo nao prometer" hi col·labora la germana de Sobral, Luisa, una excel·lent cantautora que signa aquesta peça tan agradable per la seva senzillesa.

A ritme de samba i de bossa nova, Salvador canta "Ela disse-me assim", composició del brasiler Lucipíno Rodrigues. Amb "Grande ilusiones", no deixa de provar nous sons de veu. El disc també inclou "Paris, Tokyo II", que el cantant va compondre en el transcurs dels viatges intermitents que feia de Lisboa a París per veure la seva parella: a la lletra diu que aquesta és la manera de no caure en la monotonia de les relacions. Un tema molt alegre és "Anda a estregar-me os planos", on Sobral canta acompanyat dels sons d'un rajão, un instrument típic de l'illa de Madeira, de cinc cordes i molt semblant a l'ukulele.

Quan tens moments d'una gran tristor, el fet de sentir aquestes balades plenes de melangia, tant en la lletra com en la música, el fet de compartir-les, poden arribar a guarir-te el cor moix i l'esquinç de l'ànima. Amb les altres peces, més alegres, pots esdevenir com l'au fènix: ressorgir i continuar fent camí, poder sentir un altre cop el goig de viure. Sobral aconsegueix amb aquest disc un equilibri entre les cançons més visceral i rítmiques, i ho fa amb delicadesa i amb sentiment, amb una veu dúctil i versàtil amb què canta les seves vivències, experiències, alegries i angoixes. *Paris, Lisboa* és un disc per gaudir-lo.

Crítica elaborada per Maria Amat de la **Biblioteca Municipal de Martorell** en el marc del projecte Va de música.